

משה רבינו

וירא ראה ויבין

האדם צריך לכבד מאד את רצונו ונטייתו נפשו, שהם
ההתנהלות הנקבדה שפתיחותו, אבל דוקא מפני זה
צריך הוא ליסר את נפשו במסור חכמה תמיד, כדי שיבוא
למדה זו, שנקיטותיו ורצונו יהיו ראויים לכבוד, כי יתלהבו
תמיד אל הטוב והנכון ויתור ראוי ונחמד.

האדם צריך
למדה זו, שנקיטותיו ורצונו יהיו ראויים לכבוד, כי יתלהבו
תמיד אל הטוב והנכון ויתור ראוי ונחמד.

וידע

כ. ואלה דמיונה פיון ז.

פשיטתם מורה לשקפה עושים חסד עם פננת ישנאל. הא פיצר, רות
האשה מתחנן על ידי מה שפנייה מתפנתים פננתם הרהנית מפרר
רוחה, והחלוקה פלה היא קלאה רוח ישנאל, וכל יחיד העוסק פתורה
הוא קנולה פח חיים תדש פגשמות ושראל על ידי השוון הנשקמת
שהיא מקבל מהחלוקה. וכל מה שהתקלמוד יתור מואר ופיקר יתור
פדעה וקבה ופשל טוב, וכל מה שהתקלמוד יתור מואר ופיקר יתור
והתקלמוד נפש, פן פח חיים השראליים חולן ומתגלה על ידי נותן
להאשה פח ושמחת חיים להתקלמוד ולקום. וכל התקלמות שפאים
לשולם ברוח ישנאל, מקומם הוא שקחת החלוקה והפיון גרים פן
החלוקה.

צח. עיקר חורה לשמה הוא, כאשר משים האדם אל לבו, שתחויות הכללית של כלל

ישראל, וסוד קיום האומה וצביונה, היא החורה, וזאת היא העדות הנאמנה, המקפת את
ההיסטוריה שלנו כלה. וכשמשימים אל לב עד כמה מצומצם הוא כח החיים היסודי
הזה, מפני המון דרישות הזמן, והמניעות הרבות המשכחות חורה משראל, אז הלא
כל יחיד המחיה את עצמו באור החיים של החורה, לא את עצמו הוא מודה, כי אם
בחור הכלל כולו, שהוא אחד מאבריו, הוא זורק וירקה של שיקוי חיים, והחיים
הכלליים של ישראל מתרבים ומתעלים, ומחיי ישראל לחיים הכלליים של העולם
כולו, ושל שמחת ר' במעשיו, הלא הוא רק צעד אחד, והשמה האיראלית הזאת
שמחת כל עולמים היא, והאורה היא להיות שמחתו האיראלית של היוצר השמה
ביצוריו. והרי העוסק בחורה לשמה משבח את המקום, משבח את הבריות, מה טוב
חלקו, ומה נעים גורלו. חבלים נפלו לי בנעמיים, אף נחלת שפחה עלי.

וידע

להשריש חבת החורה קדושתה וכבודה בכל הבנים, הוא שיכיר
וידע שאבי המשפחה הוא מתהלל ומתפאר בשם ר', בחורו
וכמצותו, ע"כ הנשיאה ברמה, בגלוי לעין כל, את זגל החורה
ומצותיה, וזה מוכיח את גודל היקר הפנימי שלכבר ירחש להם,
ומביא את הבנים להשכיל עד היכן כח קדושת החורה מגיע.
ואין לדבר המביא את החורות הנאים להנחת את החורה
ומצותיה וכל הקדושה שהירישים אבותיהם, כאותו החזיון שראו
בבית הוריהם, שהם מחובשים עם קיומה של חורה.

וידע
הוא מקובץ עמים לחונתו שקרן גדול,
והוא מחלת ידנו של אדם לעתיד
לכוא לעולם הפא (מחלת ידנו, א, פרוקטור
משל יד יד): פוסט פנים ראשית מרדן כח.
ועל פן צריך כל האדם מישואל פין עני
פין עשיר פין פריא פין חולה שיקבע לו
שעה ידועה פנים ושעה פללה שילמד פה
גלוי.
חורה פל אחד כפי דעתו והשגתו אחד

הנהיג

בענין החמש דקות שדברתי אתך בקצרה, לא אכחד כי אף על
פי שלבאורה נראה הדבר נקל, מה כבידות יש בחמש דקות, אבל
כשמגיעים לידי קוים רואים כי גם זה כבד, ואם מתחזקים בזה
מביא תועלת רבה.

חניקך שלא יעבור יום ולא לילה שלא ילמדו בהם לפחות חמש
דקות ביום וחמש דקות בלילה. חלומד באותם חמש דקות יהי
ער בעלזאות ושמחה, וצמצום כל המחשבות בהם בלי שום הפסק
כלל ועיקר. ויש לכוון בהם ללימוד לשמה, לקיים מצות למוד
לשם גילוי יחודו בעולם דוחו ענין יחוד קוד"ה ושכינתיה.

וכשתתענג על אלה החמש דקות בכל יום ובכל לילה, יום טוב
וערב יום טוב, בבית ובדרך, ושום מניעה לא תעכב את זה, ולא
לחלול מיום לחבירו או מלילה לחבירו, אלא הכל בעתו ובזמנו,
אז אם תסכים על יותר ממספר חמש יהיה לך לתועלת מרובה. אך
בכל זאת יש להשגיח שהתוספת לא ירפה את חניקך.

[חוץ מזה] עליך ללמוד בכל מעת לעת חמש דקות בספר"ק
שערי קדושה (לרבי חיים ויטל ז"ל), ולא להחסיר מעת לעת,
ותשתדל שהללמוד יהי על מנת לקיים, וגם לקיים, שלא להיות
כסומא החולד, אלא להשתדל שכל מעשה וכל דיבור יהי מקודם
על פי משקל, אם זה מותר מן הדין, ואיזה ריוח יביא זה לעשות,
ואל להיות ברוח הגיגלות "מצות אנשים מלומדה" (ישעיה כט, ג).